

1

วันอาทิตย์ที่แสนน่าเบื่อ มันเป็นวันบิวตี้ฟูลซันเดย์เหมือนเช่นทุกวัน
แล้วก็ยังเป็นวันที่หญิงชายทั้งหลายคงแขนกันเดินเล่นและหัวเราะร่าเริง
อย่างสนุกสนาน ยกเว้นก็แต่ตัวฉันเท่านั้น

ตั้งแต่เกิดมาสิบแปดปี ไอ้...พระเจ้าจอร์จ คุณเชื่อไหมว่าฉันไม่เคย
คบใครเลยในชีวิต ได้ข่าวลือว่าเพื่อนสมัยเด็กๆ อย่างไอ้หมอนั่นก็มีแฟน
แล้ว แต่ว่าตอนนี้ไปทำอะไรซักอย่างอยู่แถวๆ เกาะเซจูโดอะไรนี่แหละ
ซี! น่าอิจฉาชะมัด คนอย่างหมอนั่นมีอะไรดีนะ ผู้หญิงถึงได้กล้าคบกับ
มัน ทั้งๆ ที่มันก็ไม่ไซส์สไตล์ที่ใครจะอยากคบด้วยซักหน่อย

แต่อย่างไรก็ตามฉันก็ยังคงขังตัวเองติดแหงกอยู่กับบ้านไม่ไปไหน
แถมตอนนี้ฉันก็เริ่มเบื่อคอมพิวเตอร์เสียแล้วสิ --

อู๊บส์ สงสัยว่าสำหรับคนไร้คู่อยู่โดดเดี่ยวเดียวดายอย่างฉัน ยังไง
ซะการเล่นแททก็คงเป็นที่สุดของที่สุดอยู่ดีแหละ ฮะๆ

ฉันค่อยๆ เอามือบังหน้าอย่างอายๆ ทันใดนั่นฉันก็เหลือบเห็นชื่อ
แฮนด์ซัมบอย คึกๆ...

คลิก <- - - เสียงคลิก

วินาทีนั้นฉันเห็นชื่อหัวข้อห้องที่เขียนเอาไว้ว่า

6

<เข้าได้เฉพาะบิวตี้ฟูลเกิร์ล>

จ๊ๆ สมกับได้ชื่อว่าเป็นผู้ชายจริงๆ แะะ ฮีๆ อย่าเข้าไปนะ! +_+
ทั้งๆ ที่ตัวฉันเองก็ไม่ใช่อบิวตี้เกิร์ลอะไรนั่นหรอก แต่ทว่าฉันก็ได้...เข้า...
ไป...แล้ว และนั่นคงเป็นจุดเริ่มต้นของความโชคร้ายต่างๆ นานาที่ได้เกิดขึ้นกับฉัน

แฮนด์ซัมบอย: ไฮ

บิวตี้เกิร์ล: สวัสดีค่ะ~

แฮนด์ซัมบอย: ว่าแต่เธอสวยจริงๆ เหรอ

จ๊ๆ ยังไม่ทันไรก็เริ่มซะแล้ว...มีน่าละ...เขาถึงได้ว่าผู้ชายยังงี้ก็เป็น
เสียผู้หญิง

บิวตี้เกิร์ล: ค่ะ!

แต่ว่านะ...ฉันก็เป็นผู้หญิงคนหนึ่ง ไม่ว่าใครก็จะต้องตอบเหมือนกันนั่นแหละ --

เพื่อเป็นการล้อเหยื่อ ทำให้ฉันเขียนคำว่าค่ะ! ได้อย่างหน้าตาย
หลังจากนั้นก็กดเอนเทอร์ตอบไปอย่างรวดเร็ว

แฮนด์ซัมบอย: ว้าว~ ไหนลองเปิดกล้องเว็บแคมให้ดูหน่อยสิ!

แค้ก... =_;; เปิด เปิดเว็บแคมงั้นเหรอก โทกไม่ทันไรจะโดนจับ
ได้แล้วหรือนี่ --;

แต่ฉันก็ยังคงทำตัวเป็นผู้ร้ายบริสุทธิ์ -- ยังคงโกหกหน้าด้านๆ ต่อไป

บิวตี้เกิร์ล: แหะๆ กลัวว่าคุณจะตกหลุมรักฉันเข้าให้ล่ะสิ

แฮนด์ซัมบอย: ^-^ ฮะๆๆ ลองเปิดดูก่อนสิ คนอย่างผมมันตาต่ำ
เห็นใครก็สวยหมดนั่นแหละครับ

คำที่หวานอย่างกับฉาบด้วยน้ำเชื่อมของหมอนั่น เชื่อไม่ได้ยิ่งกว่า
คำโกหกของฉันเสียอีกแน่ะ แต่มันก็ทำให้ฉันอดอมยิ้มไม่ได้ และไม่รู้ว่
ทำไมฉันถึงอยากจะลองเชีลมปากคนอย่างหมอนั่นดูซักที แล้วตัวฉันที่
หลงเชื่อหมอนั่นอย่างนี้หมายความว่าฉันเป็นคนที่ได้รับเสียงสาமாகเลยใช่ไหม
เอ...รีว่าเป็นคนโง่กันแน่แะะ

คี้ๆ...

ไม่กี่วินาทีต่อมา กล้องเว็บแคมก็ค่อยๆ ส่องแสง ฉายภาพหน้า
กระดิ่งของฉันได้อย่างถนัดถนี่! -,-; (ลองคิดดูสิ จะไม่ให้กระดากได้ไง ก็
เล่นฉายซะเต็มจออย่างนี้...)

บิวตี้เกิร์ล: แหะๆ...^^+

ฉันพยายามยิ้มให้สวยที่สุดเท่าที่จะทำได้ พร้อมกับตื่นเต้นรอคอย
ปฏิกิริยาของเขา แต่ทว่า...

แฮนด์ซัมบอย: ...

ไม่พูดแะะ -- นี่เขาดกหลุมรักฉันจริงๆ ฮูๆ =_::;

ก่อนที่ฉันจะหลงตัวเองไปมากกว่านี้ ใจหมอนั่นก็ส่งคำพูดที่ทำให้
ฉันกลับมาสู่โลกแห่งความเป็นจริงได้อย่างฉับพลัน

แฮนด์ซัมบอย: ...ซีเห่ซะมัด...

บิวตี้เกิร์ล: ค่ะ? -_-!::

อะ...ว่าไงนะ! ช่างเป็นนาที่ที่กลืนไม่เข้าคายไม่ออกอะไรเยี่ยงนี้
ทำไมอยู่ๆ คนที่พูดหวานจนมดยงอายอย่างใจหมอนั่นถึงได้เปลี่ยนจาก
หน้ามือเป็นหลังเท้าแบบนี้ได้ -_-;

ไม่นานหลังจากนั้นหมอนั่นก็พูดคำที่ทำให้ฉันสะเทือนใจยิ่งกว่าเดิม

แฮนด์ซัมบอย: ซี กระดิ่งยังต้องเรียกเธอว่าพี่เลยละมั้ง...จู้ๆ...นี่
ไซหน้าของคนเหรอเนีย!

เฮือก! กระ...กระดิ่งนั่นเหรอ...อุตส่าห์นึกว่าเป็นคนดี ที่ไหนได้!
ไอ้คนเลว...มันน่าสาปแช่งให้ไม่ได้พูดไม่ได้เกิดซะนี่!

บิวตี้เกิร์ล: ว่าไงนะ! ซี! แล้วนายละ หล่อแคไหนเชียว!

บทสนทนาที่อยู่ให้อีกฝ่ายเปิดกล้อง! -_- ส่วนตัวฉันเองก็โมโหซะจน
ลืมมารยาทหญิงเกาหลี่ไปเสียแล้ว

แฮนด์ซัมบอย: คนหน้ากระดิ่งอย่างเธอรู้อักคำว่ายงามด้วยเหรอ

ให้ตายสิ! อะไรวะ! จู้ๆ ก็พูดถึงเรื่องของความสวยความงาม... -_-;

ดูท่าว่าคงจะเป็นสุดยอดของพวกหลงตัวเองอันดับตันๆ เผลอๆ อาจจะเป็น
อันดับหนึ่งเลยก็ได้ใครจะรู้! ไ้อ้บ้า =_=: ด้วยความโมโหจัดทำให้ฉัน
รู้สึกได้ถึงไอลมร้อนจากจมูกที่สุดเข้าออกด้วยความเร็ว นิ้วมือเริ่มติดหนึบ

8

ที่คีย์บอร์ด สายตาจ้องหน้าจอรวากับเป็นลัต์วประหลาดก็ไม่ปาน =_
บิวตี้เกิร์ล: ยะ พุดมากจัง! ดูท่านายคงจะซีเห่่มากละสิ ถึงได้เฉไฉ
แบบนี้!

เนื่องจากโมโหถึงขีดสุดทำให้ฉันเงยหน้าขึ้นมองกล้อง พลงยั่ว
อีกฝ่ายด้วยการแลบลิ้นไม่หยุด

สะๆๆ ไอ้ทุเรศ ปานนี้คงโกรธจนหน้าแดงตัวสั่นเป็นเจ้าของเข้าแล้ว
ละมั้ง! คึกๆๆ โกรธให้หน้าใจไปเลย ยิ่งโกรธมากเท่าไร ฉันก็ยิ่งพอใจ
มากเท่านั้น! ฮูๆๆ เล่นกับใครไม่เล่น มาเล่นกับพี่สาวคนนี่ เป็นไงละ
กรรมใดใครก่อ กรรมนั้นคืนสนอง!

เกือบสามสิบวินาทีที่ฉันหันหน้าหากกล้องเว็บแคม และทำตัวเป็น
เด็กๆ รวากับคนบ้าอยู่หน้าจอคนเดียว -- พลงหัวเราะคิกๆ คักๆ ไม่หยุด
วินาทีนั่นเองที่หมอนั่นคงโกรธได้ที่แล้วถึงตอบกลับมา

แฮนด์ซัมบอย: ...อยากตายใช่ไหม...

ซี น่าฆ่า...

ขณะที่ฉันกำลังหัวเราะกับบทสนทนาของเขายู่นั่นเอง...จู่ๆ กล้อง
ก็ฉายภาพของหมอนั่น...

จะไม่ให้ฉันตกใจได้ไง =_=
ถ้าจะใช้คำว่าหล่อก็ดูจะกลาดเกลื่อนเกินไปที่จะใช้กับเขา...ก็

เพราะว่าเขานะ โคะ-ตะ-ระหล่อเลยนะสิ! TTOTTB

แฮนด์ซัมบอย: ...

หมอนั่นส่งยิ้มหยัน พลงมองหน้าฉันที่อ้าปากค้าง เปิดตากว้างด้วย
ความตื่นตะลึง ขณะนั่นเองเขาก็ยกนิ้วกลางใส่ฉันซึ่งกำลังตกอยู่ในวังวน
เสน่ห์ของเขา -- ด้วยสีหน้ากระหยิ่มยิ้มย่องแบบนี้ ^-^ ให้ตายสิ...บอก
ตามตรง หมอนั่นหล่อลากดินเลย เป็นสโตร์ที่ฉันชอบแล้วก็ถูกสเป็คเป็น
อย่างยิ่ง (จนแทบจะดินตายให้ได้เลย พับฝ่าสิ =_=
บิวตี้เกิร์ล: อะ...อะไรกัน นายมันก็แค่เป็นคนขึ้นกล้องเท่านั้นละน่า
จริงๆ แล้วฉันไม่ค่อยขึ้นกล้องหรอกนะ ตัวจริงสวยกว่าเยอะ!

แน่นอน นี่ก็เป็นการโกหกอีกนั่นแหละ =_=; รูปร่างหน้าตาอย่างนี้

พระเจ้ามอบให้ตั้งแต่เกิดแล้ว

หน้าตาไม่สวย ถึงจะแต่งหน้ายังไงก็คงไม่ผิดไปจากเดิมเท่าไรหรอก
เพราะต้องการเอาชนะจึงทำให้ฉันโกหกไม่ยอมเลิก เป็นเด็กชะมัดแะ -_-

แฮนด์ซัมบอย: นำเกลียดชะมัด เลิกซะทีเถอะ ใสหัวไปได้แล้ว

บิวตี้เกิร์ล: ว่าไงนะ เฮ้! แก! #@!@\$%-&*##%#%\$#@^&- (เป็น
คำคำที่ไม่สามารถเปิดเผยได้ในที่สาธารณะ...-_-);)

คำคำที่เคยพูดตั้งแต่สมัยเด็กๆ เพื่อที่จะเอาชนะถูกนำมาใช้จนแทบ
หมดสิ้นในวันเดียว ฉันก็ไม่ค่อยอยากจะถูกมาใช้เท่าไรหรอกนะ แต่แหม
ก็คนมันโกรธเป็นฟืนเป็นไฟแบบนี้ ถ้าไม่ใช้ก็เกินไปหน่อยแล้ว หน้าจอ
เซทปรากฏตัวหนังสือสีแดงเข้มตัวใหญ่ๆ ซึ่งทำให้ฉันอึ้งอยู่เกือบห้าวินาที
มันเขียนว่า

<คุณถูกเตะออกจากห้องสนทนา> ... =_ = ...

"โอ้แล้ว...-_- แกตาย!"

ด้วยความโมโหฉันถึงกับหอบแฮ่กๆ พร้อมกับตามหาห้องเดิมของ
ไอ้หมอนั้น พอลงเขียนคำตำราดไปทั่ว โบหน้าของฉันแทบจะไม่สามารถ
เรียกได้ว่านี่คือใบหน้าของมนุษย์

<เฮ้!>

<ซี!>

<อยากตายรึไง>

<นายอายุเท่าไรซะ>

<หน้าตาอุบาทว์ชะมัด>

<นายอยู่ไหน!>

<ถ้าเจอล่ะก็ นายตายแน่!>

<ไอ้ลูกหมา!>

<โอ้แล้ว!>

<คอยดูสิ!>

<-_->

แล้วฉันก็รอนคำคำไปเกือบร้อยครั้งได้ -_- หลังจากทำอย่างนั้นเป็น

เอ...หรือว่าเขาจะสนใจฉันกันแน่ ว้าก ไม่ได้ ná~ บอกก็ครั้งแล้วว่า
ฉันไม่ชอบนายโง่ละ TAT

<โรงเรียนหญิงฮันฮิล>

(ไหนว่าไม่ชอบ แล้วตอบเขาทำไมกันละ;)

<...เธอได้ตายสมใจแน่...ของ...ซู...ยอง...>

เอ๋? ให้อหมอนั้นรู้ชื่อฉันได้ไง...หรือ...หรือว่าเขาแอบสนใจฉันจริงๆ?

<อะไรกัน นายสนใจฉันรีงยะ ทำไมถึงรู้ชื่อฉันได้!>

ฉันส่งข้อความไปแบบนี้ หลังจากนั้นไม่กี่วินาทีข้อความที่กำลังรอ
ก็ไม่ยอมตอบกลับมา มีหน้าซ้ำยังไม่รู้ว่าทำไมจู่ๆ ก็มีข้อความแปลกๆ
โผล่มาที่หน้าจอพื้นสีดำ

+++ ถ้าจับตัวเธอได้ละก็ ตายแน่! แล้วเธอจะต้องจ่ายค่าตอบแทน
ราคาแพงแน่นอน ฮ่าๆ! +++++

-- ...อะ...อะไร! ทำไมเป็นแบบนี้ละ! ทำไม!

ไม่ว่าฉันจะทูปตีเจ้าคอมพิวเตอร์เท่าไรก็ตาม แต่หน้าจอมอนิเตอร์
ก็ยังคงเป็นสีดำสนิทอยู่เหมือนเดิม

"ทะเล...ทำไงดีละ! --"

เครื่องคงร้อนเกินไป คงไม่ได้หมายความว่าคอม...คอมพิวเตอร์เสีย
แล้วหรอกระ ㅠㅠ

ฉันรีบวิ่งไปที่เตียงแล้วใช้ผ้าห่มคลุมโปง พยายามสงบสติอารมณ์
เนื่องจากความหวาดกลัวเมื่อก็พร้อมกับฝ้าโทษตัวเอง ทันใดนั้นเสียง
โทรศัพท์ก็ดังขึ้น -- กริ่ง...กริ่ง...

เสียงโทรศัพท์ยังคงกรีดร้องไม่หยุด แต่ฉันกลัวมากจนไม่กล้ารับ
โทรศัพท์เลยก็ว่าได้ หลังจากนั้นไม่กี่วินาที

ก็

หยุดชะงักที่ แฮ็...

ขณะที่ฉันกำลังโง่อกออยู่นั่นเอง เสียงโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น กรีด
เสียงบ่งบอกเป็นนัยว่าได้โปรดช่วยรับที่เถอะ ToT ฉันเปิดฝาโทรศัพท์มือถือ
ด้วยมือที่สั่นเทาพร้อมกับไข้จับสั้นก็ไม่ปาน พลังค่อยๆ เปิดปากพูด

||

12

ด้วยความระมัดระวัง

"ฮะ...ฮัลโหล..."

-เฮ้! ทำไมไม่รับโทรศัพท์วะ!

"คะ...ใคร"

-อะไรกัน นี่แกจำเสียงพี่ชายของแกไม่ได้รีใจ

เอ๊ะ...นั่นพี่ชายตัวแสบของเราที่ไปเรียนต่อที่อเมริกาหรอเนี่ย
บ้าเอ๊ย...อุตสาหักลัวแทบตาย!

"บ้าจริง! ตกใจหมด!"

-อู๊ๆ เป็นบ้าอะไรอีกล่ะ ทำไมต้องตะโกนเสียงดังด้วย! ช่างเถอะ
จะบอกแล้วว่าฟຼ່งนี้ฉันจะกลับเกาหลีแล้วนะ

"วะ...ว่าไงนะ ทำไมล่ะ!"

ถ้าพี่บ้ากลับมาล่ะก็...อิสระเสรีของฉันมีหดหายไปหรือหะ!

ให้ตายสิ ลมบ้าหมูอะไรละที่จู่ๆ ก็ทำให้หมอนี่อยากกลับบ้าน! ก็
ไหนเคยบอกว่าชอบสาวหุ่นนางแมวยั่วสวาทแบบพวกฝรั่งที่มีกันอยู่ดาษดื่น
ที่เมืองนอกไง --

-ทำม่งทำไมอะไรกัน! ก็แคคิดถึงบ้านเท่านั้นแหละ ยังไงก็ตาม
ฟຼ່งนี้ฉันจะกลับบ้านก็แล้วกัน อยากบอกให้รู้ไว้แค่นั้นแหละ!

กริก...ตัดสายแบบไม่มีหระต่ออะไรทั้งสิ้น...หูของฉันได้ยินแต่เสียง
วางสาย นอกนั้นก็ไม่ได้ยินเสียงอะไรทั้งสิ้น

ให้ตาย ถ้าพี่บ้ากลับมาบ้านล่ะก็ จะออกไปเที่ยวไหนก็ไม่ได้ พา
เพื่อนมาเที่ยวบ้านก็ทำไม่ได้!

ไหนจะไอ้โรคจิตที่เจอกันในห้องแซท ไหนจะเรื่องพี่ที่พี่จะกลับ
มาบ้านอีกล่ะ เอ๊ย~~ นี่มันวันอะไรกันวะ ช่วยข้าช่วยซ้อน และขณะที่
กำลังเป็นบ้าอยู่นั่นเอง เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้นอีก

Rrrrrr...

"ฮิ อะไรกันนักหนา"

ฉันนี่หน้าพลางเปิดฝาโทรศัพท์ด้วยอารมณ์แสบจะรำคาญใจเป็น
หนักหนา

"ทำไมอีกล่ะ! TAT"

-...

"ซิ! รีบพูดได้มั๊ย!"

-...ของชួយอง?...

"เออ! พูดเร็วๆ สิ! ใครกัน!" (ทางด้านจิตวิทยา พอฉันเริ่มรู้สึกไม่สบายใจก็จะกลายเป็นคนใจร้อนไปในทันที;)

-ชี้เห่แล้วเสียงยังอุบาทว์อีก

"-_- อะไรกัน แก?"

วินาทีที่รู้ว่านี่เป็นเสียงของคนแปลกหน้าที่เพิ่งเคยได้ยินเป็นครั้งแรก ตอนนั้นเองสมองของฉันก็เริ่มนึกถึงเรื่องที่เพิ่งเกิดขึ้นเป็นฉากๆ คง...คงไม่ใช่หรือก่อน...

-คิก...สงสัยว่าคงต้องไปเจอเธอซะแล้วละสิ

"คะ...ใคร!" (ความรู้สึกกระวนกระวายค่อยๆ พุ่งสูงขึ้นเป็นลำดับ =_=)

-ไม่รู้จริงๆ ก็เลยถามรีใจ ถ้าดูที่ IP ก็จะได้แสดงให้ดูแท้ๆ จีๆ แสดงว่าเมินกันแบบชัดๆ เลยแฮะ -_-

ดูท่า...คงเป็นหมอนั่นแน่ๆ!

พับผ้าสิ ถ้าจะบอกว่าผิดไปแล้วก็ดูจะสายเกินไป...สะ...สถานการณ์แบบนี้ชักกลัวจัง =_=

-พรุ่งนี้จะไปหาที่โรงเรียน รอหน่อยก็แล้วกัน อย่าหนีไปไหนล่ะ ฮีๆ

"คิดว่าฉันจะออกไปไหนหรือ!"

กรีก

ฉันที่ตกอยู่ในภาวะหวาดกลัวจนตัวสั่นถึงกับตัดสายโทรศัพท์ในทันทีที่พูดจบ -_- ถึงตายพรุ่งนี้ก็จะไม่ไปโรงเรียนเด็ดขาด!

วันต่อมา

เสียงไก่ขันบอกเป็นนัยว่าเช้าวันใหม่เริ่มขึ้น ในที่สุดก็เช้าแล้ว
แง...ไม่ออกไปโรงเรียน TT_-

14

ขนาดโกหกแม่ว่าไม่สบาย แม่ก็ยังเคี่ยวเชิญให้ไปโรงเรียน ในที่สุด
แม่ก็โมโหจนได้ ชิ T_T

ในเมื่อเป็นอย่างนี้มันก็ช่วยไม่ได้ที่ฉันจะต้องตัดสินใจปลอมตัวเพื่อ
หลบหลีกการไล่ล่าของหมอนั่นให้รอดพ้น --

ลองดูพวกนิยายสิ ในฉากที่มีการปลอมแปลงโฉม บางทีก็จะมี
นางเอกสาวสวยที่มักจะปลอมตัวให้ตัวเองซีเห่หลง แต่ทว่าภรรยาของฉัน
มันออกจะแหวกแนวไปนิดนึง เพื่อไม่ให้หมอนั่นจำฉันได้ ฉันจะต้องลงทุน
แปลงโฉมตัวเองเป็นสาวสวยซะหน่อยแล้ว --

ทามาสดคาร่า... แล้วก็พยายามแต่งหน้าเลียนแบบพวกดาราดังๆ
ให้เหมือนที่สุดเท่าที่ฉันจะทำได้ จริงๆ แล้วมันก็ไม่ค่อยสวยหรอกนะ แต่
ว่า --; ช่างมันเถอะ ชิ! ฉันพยายามบังคับจิตใจที่เต็มไปด้วย
ให้สงบลง พลังมองดูเงาตัวเองในกระจก

อา...นะ...นี่ฉันจริงๆ เหรอ...=_= โส๊ะๆๆ

เพอร์เฟ็คต์ ฮึๆ...ไ้อ้บ้า อยากรู้มากก็ได้เลย! --++

โรงเรียน (--;)

ไม่เห็นหมอนั่นเลยแฮะ =_= คิกๆ ผู้ชายออกสามศอกที่ไหนจะกล้า
เดินเข้ามาในโรงเรียนหญิงล้วนให้ได้ายละ

ฉันเดินเข้าห้องเรียนอย่างโล่งอก ขณะนั้นเองก็เห็นผู้หญิงกำลัง
จับกลุ่มคุยกันเสียงดังอย่างออกรสอยู่พอดี --,-

"นี่ๆ! >< ท่านเฮียวอินของพวกเราละ! ได้ข่าวว่าเมื่อวานเข้าไป
เล่นในห้องแซทไอ.มา!"

"จริงเหอ! กร๊าด เสียตายจัง ตอนนั้นฉันไม่ได้เข้าไปอะ!"

--,- ไอ.มา...โซ่ห้องที่ฉันแซทเมื่อวานรีเปล่าเนี่ย

"แต่ว่าเขาล้อคห้องเล่นกับเด็กผู้หญิงคนไหนก็ไม่รู้ -- ชิ"

ไม่ได้การแฮะ...

"แต่ว่าเด็กคนนั้นรีบซึ่งออกไปก่อน!"

อือฮึ...โซคดีจัง...--,-